

Pavel Golia:

V senci poznih ur.

1.

Pozne ure senca gre z mano.
Trudna luč pojemajoč mežika,
vzduh strupen in težak je, kot v sobi bolnika.
O, ko bi vsaj skoro prišel na plano!

Gotovo dehtijo cvetlice na planem
ter širijo mil in prijazen aroma
in pomirljiv, koraki brez doma. —
Kaj pa jecljaš misel: ostanem,

tu ostanem, četudi je slabo?
Kaj res ne moreš cvetju naproti?
Saj niso zlomljene tvoje peroti — —
Toda pozne ure senca je s tabo!

Pozne ure senca vse uniči,
vse zruši, razdene, potvori, opljuje.
S komur gre, naj se oprezno sezuje,
ker gorjé, če se prebude nje biriči.

2.

Brezbrižen po nebu dirja mesec.
In senca popelje v čuden te hip:
raz balkonov se trga ječanje cip
in tarnanje oskrunjenih telesec.

In v celo jato dišav čudovitih
zavije te gorkega vetra dih.
To ni vonj rož, opojnotih,
to je prevpit smrad prs nagnitih.

In milo ječanje, ki srce ti gane,
prelije naenkrat v peklenski se smeh.
Ni več malodušja v tvojih očeh.
Bolna želja zbudi se. Korak tvoj postane

in pozne ure objame te senca. —
 Devica te čaka zaman vsak večer
 v solzah, — pa poljubljaš zgubljeno hčer,
 ki nima ne duše, ne vere, ne venca!

3.

O zagonetne kreature:
 okostja v robah iz baržuna in svile,
 oči ugasnjene, brez krvi žile:
 kakor vas senca vzgoji pozne ure,
 kaj veste, polne samosrda,
 kak lepo je, če solnce obronke pozláti,
 kak duša zasmee se, pomladí hkrati,
 ko puhtijo gorkoto v popoldan brda?
 Ničesar ne veste! Noč vam je ječa:
 že rožlja pred vratmi rabelj s ključi,
 do gorkote vam ni več in ne več do luči.
 Medel soj vam je solnce, ki skopari z njim sveča.
 Senca pozne ure z menoj gre in vaši
 skoro dozdevni obrisi, simboli groba,
 z menoj greste. Čutim. O da vas svetloba
 vstajajoče zore skoro preplaši!

4.

Vsa polna tajn je senca v uri pozni.
 Kaj vse se med njenimi suče registri!
 Talenti, geniji, faloti, filistri,
 junaki cvetoči in tuberkulozni,
 otroci zamišljenosti tihe,
 lovci na zagonetnih ciljev sledi,
 mojstri v obliki, barvi, besedi,
 potapljači v temna brezdna psihe. —
 In vsak gre sam svoja mračna pota,
 srečujejo se brez pozdrava.
 Grozeča nad njimi usoda plava,
 ker njih početje je — zmota.
 In mnogi ne vejo, da na vrtu
 nebeškem ugaša zvezda pri zvezdi,
 da angelj smrti med njimi jezdi.
 Še znamenj ne vidijo v mrklem črtu.

5.

Pod mračno zaščito zločin se plazi
nemaščevan v nedolžni larvi
in gori po azurni barvi
se zareže popačeni, bledi obrazi.

Po ulici plač se razlije otroka.
Odkod tak pozno, mati, prihajaš,
in kaj se oziraš in kaj postajaš
lačna, nališpana in sloka?

Podobna jetični nočni sovi
z umazano pozdravi besedo.
Popolnočne ure mimo gredo
tiho, kakor pošastni strahovi.

In zopet se plač otroka razlije
po ulici, plač prestrašen in nujen.
Mesec pol ganjen, pol utrujen
gre k počitku in se v oblak zavije.

6.

In to je poznih ur sence molitev,
legijon jo šepeče v zrak soparen:
trenotek, bodi radodaren,
ker za teboj zija ločitev,

ker za teboj vse gine in neha
in v jezera temna vekov se zlije,
trenotek, o, naj nam zasije
tvoja tolažba in uteha!

Trenotek, vesela naj pesem bo tvoja,
saj žalosti je vedno dosti,
o, razveseli nas, vzradosti,
pozabljenja, pijanosti, opoja

nam daj, svojim sužnjem, trenotek, predno
odpljuješ jaderno v tuja carstva
in zapustiš nas brez varstva
za vedno.

